

دہم سرہس

کفیت راج اوتار

الکھ دھاری

کفیت راج اوتار فارسی

بر خاسته جمیع ایشان را چنان بر انداخت که غیر زنان بیوه و دختران از نسل ایشان
 بعد از آنکه قوم کمتری از جان بر انداخت پسر ام دید که کار و بار جهان بی
 حاکمی و فرمانروائی سر انجام نخواهد یافت بنابراین حکومت ممالک را بر کتب
 که از برهمنان است مقرر گردانید برهمنان چون امر حکومت و شغل و دیگری را
 بجز خود چیزی در بال میدانستند دست از مصیبت ملکی و مالی کوتاه نموده به طلب
 نزد او می آمدند و میگفتند که غیر از پرستش هیچ وجهی کار دیگر از ما نمی آید
 پسر ام از گفتار آنها آشفته شد دعا که بدر حق ایشان نمود که بعد از این اوقات
 مگدائی و مینوائی گذرانند هرگز از روزگار خود نباشایند و بتاثر آن سخن تا امروز کار را
 طالب مگدائی و در یوزه گری است

پسر ام بحسب امر سلطنت زمان بیوه قوم کمتر بر برهمنان که مرشد و پیشوا
 او بودند عقد موصلت بجا آورده تا از ایشان فرزندان که بر جود می آمدند نسبت بر
 آن مرده خود می کردند

الفصل از زمان کمتری بین نام راجه پوجو و آدما سر انجام مهایم جانیان را بر مبنای
 ترتیب نمودن نموده است از زمان است پرتو نام راجه پوجو که که با امور
 ملکی و انا و توانا بود

گویند که اول زمین بسیار است و بلند بود چون راجه پرتو فرمانفرماست که در میدان
 گردانید و از تصرف که داشت تخم و ماده جمیع اشیا را که قوام و انواع می آید و می پاشد

بهر سانید و محبت دزد گانی خلایق را بوجه نیکو قرار داد

چون بر سر ام دید که راجه پر نور حسن تدبیر و کار سازی جهان و جهانیان را بر وجه ^{خاطر}
خواه سر انجام میدید بجهت خاطر بدی نام کوسه را سق و مسکن خود گردانید و
اعتقاد این طایفه آنست که نا حال در میان کوه است و جبات جاوید دارد

فصل هفتم کیفیت رام اوتار

چون سابق مذکور شد که دعای رگبشیر در باره جی بنجی این بود که بشنوی
پروردگار در سه مرتبه ظاهر شوند ظهور ایشان در پر نشاء و بصورت دیگر باشد چنانچه
ظهور ایشان بهشت و تیان بود مرتبه دیگر چنانچه پستند که بشیر بوجوه آمدند درین
نشاء و مادر او سپر کلان را که ده سر و چهره های شخص است دست داشت
راون نام نهاد و دیگر را کنبه کرن و فرزند سدی دیگر از مادر کنبه کرن بوجوه اند که
آثار نیکویی از چهره او ظاهر و مادر بوجوه به چکین موسوم گردانید

الفصل چون راون بسن مشهور رسید عبادت و ریاضت شاد و گشاده میادید و حاضر آمد
و گفت غیر اقباسه جاوید هر خواستش و اراده داری بخواه

راون درخواست نمود که چنان صاحب قوت و اقتدار گردم که هیچکس از تمام
موجودات بر ملاک من قادر نباشد یک یک از اصناف خلایق را نام برده
اندیشه جمیع طوایف را از خود دور نمود و انواع غنی آدم و دوزنه که آنها را در جنب
قدرت خود اعتبار نمی نمود و عاقبت همین پروردگاره سبب ملاک امی

گشتند

کنبه‌کران نام برادر دیگر راون که از قواس روزگار راکش بود و بجه صورتی
که منجواست شتمل می شد از بنیاد بدکاری و تنه‌کاری هر روز بسیار
از آدمی قوت خود بگیرد و بنیاد چون از اعمال ناشایسته دوری گزیده ریاضت‌ها
کشید بر مبادی و او حاضر آمد کنبه‌کران خوابش ماه و بیداری یکروز از او
درخواست و بدعا می بر جای آورد و خود فانی گردید که صلاح کار جهان را
دران بود

بهیمن نام صاحب جرات و اعمال پسندیده شد با نچنان حسن سلوک
و اخلاق حمیده پیش آمد که بدعاست بر جهان حیات جاوید یافت
بر هاشم بن لنگار که پیش ازان تبصره مکر نام راکش بود بران از زانی
داشت راون خولیش و قوم خود را از قعر زمین بر آورده انجا ساکن گردانید
روزگار خود را بجهت و رغبت میگذرانید

منذات نام که رئیس کرده اینان بود و دختره داشت مند و دوری نام
و رنهایت حسن و جمال بران نامزد ساخت و در دین و نیزه جان
ستانی و او هر کسی که حواله میکرد جان میداد بدان سبب استقلال تمام بهر سزیه
بر اکثر بلاد مستولی شد و دختران را بجهت خود در آورد
پر دقت و پر روز بوقت بوش از او سه اخلاص و عفتا بهر عهد

مہادیو میگد از غنایت و توجہی کہ مہادیو را در بارہ او نمود بابر سر بریدہ او بہ تنہ
 می پوست لعل چہنگاہ از دعا کے مہادیو میگمہ ناخو نام فرزند سے از
 سند دوری تولد شد چون بسن شہر رسید عبادت بسیار کشید مہادیو مہربان
 شدہ گفت ہر آرزو کہ داری بخواہ جواب داد التماس من انست کہ چھکس
 از جہانیان بر ہلاک من قادر نباشد مگر شخصے کہ مدت چہار دہ سال سے
 زن ندیدہ باشد و طعام نخورہ باشد میدعا کے مہادیو التماس مقرر دانی پانچا
 میگمہ نادرا نوعی اختیار اقدار شد کہ ریح مسکون را تخیل نمودہ اندر
 کہ فرمانروا کے دیو نہاست مغلوب گردانید بدین سبب بانہ جیت موسوم
 جم کہ قابض ارواح است عید کردہ کہ اصلا تصرف خود در ملک او
 ظاہر کند مدت چہار دہک سال کہ ایام فرمانروا کے را ون بود پچ کس از سنگا
 لکنا نخر مر

چون راون کار بار و فن مراد خود یافت از غرور و پندار کیلاش نام کو ہے
 را کہ از فقرہ خام و فقر مہادیو بود خواست کہ آن کوہ را بکند و بشہر لکنا آورد
 روز سے دستہا کے خود بر آن کوہ زد مہادیو بر مدعا کے او مطلع شد کہ کوہ
 بقوت و قدرت خود چنان گرانیبار گردانید تا راون دست از زبان داشت
 نندی نام زلے کہ شہر کہ نجات صاحب جمال بود بکوہ و صحرای عبادت پروردگار
 قیام داشت راون روز سے یوزم شکار بر آمدہ ناگاہ نظرش بر آن افتاد و بزرور

تقدیری بآن مستوره صحبت داشت
 نندی از عمل ناشایسته را و ن خاطر آرزو گشته گفت که منتهم حقیقی آگاه است
 که تا امر و زوایا من صحبت من بحصیت پیدا کرده بود این خجالت از تو بحال
 من راه یافت امید دارم که هرگاه این قسم تقدیری از تو دوباره دیگرست بطور
 آید سر میاید ایچ همان ساعت ترا ملاک کند

القصه را و ن چنان صاحب اقتدار در تصرف شد که دیوتی با از و تنگ آمدند
 و نپاه نزد بر میاید و از سر او امان خواستند بر میاید و نپاه را یکپرسه شدند که از دریا
 شور است برده از بشن در خواست مطلب ایشان نمود که اعمال و کرده را

آن سر بر خجالت رضا سے پروردگار است از ظلم او عفریب است
 که عالم دیگر گون شود ناگاه از عالم غیب نند رسید رام چند که او تا رستم از
 صلب راجه جبریت باشد با گروه بوزینه که در کوه کسکند اظهار نماید و منع شود
 خواهد نمود

جبریت راجه عظیم ایشان در بلاد اوج و سیاه مانزد است بود سه زن در این عظیمه
 ۱ کوشلیا ۲ سوترا ۳ کیلی

چون اراده از می بر آن رفته بود که پسر راجه جبریت را و ن و فرزند او را ملاک کند
 راجه در فکر توالت مناسل شده دانست که این آرزو که بغیر توجه صاحب
 حکما لے صورت نمی یابد

در آن ایام بهاندک نام رکشہ۔ بعد در دعائے پروردگار بوقت بول
از آب سی جدا شده و ماده آہور سیدہ از شنگی آن را کہ ماده حمل بود بجا
آب بخورد و بامر الهی حاملہ گردید از فرزندے بوجود آمد ہیبت آدمی با دو
شاخ بر سر او نمایان بود ماده آہوان پس را آوردہ در صحن خانہ آن رکبہ شیر گذار
رکبہ شیر حقیقت آن طفل را دانستہ بپیشی رکبہ موسوم گردانید و تربیت معینہ
بباندک زمانے کلمات صوری رو با آوردہ

راجہ خواست کہ توجہ و التفاتش جگہ دستش مقررہ خود را بتقدیر رساند
کہ از بركات آن پریشیر اورا فرزندان کر است فرماید لیکن آمدن سبکی کہ
بے جلد میریزد بنا بران راجہ زنان صاحب جمال را بہ لباسی نمازہ
بصحرای کہ آن رکبہ شیر بود فرستاد و شام میوہ و عطریات با ایشان همراه
گردانید گفت کہ چون رکبہ میلے بجات دنیا ندارد و قہقہہ بدرد او حاضر نیاید
چنان خود را بر و ظاہر سازند کہ کسی بر حقیقت این کار مطلع نشود و بدانند کہ این
لطفت غیبی است کہ درین چنین صحرائے بیدارے آید

آن زمان در آن سبزترین پہاں بودہ ہر گاہ پس رکبہ را تنہا میدیدند کہ بہا
رنگارنگ پوشیدہ انواع میوہ نمودار یا حین ترنند او میبردند و بختہ مزاج پیش
آمدہ سینہ داسے خود را می مالیدند و از بوس او کند انچه اورا می بالست کرد
آنرا نہایت لعل می آمد

اگر چه پسر کمبخت را میل نفسانی باها نپسود اما از خنده و مذاق در روش آنها
خوشوقت میشد چون دید که خواش او در آوازش است بحجت ظاهر لطفت
میشد و گفتند بدین سبب که درین صحراست خود را پاسبان لطف تو گردانیده ایم
از آنجا که کمال الطاف ترا بحال خود میداریم اسید دارم که چندگاه همراه ما بوده است
صحبت با ثنائی

پسر که آنها را از عالم نیکو کار تصور دیده بهرانی ایشان روان شد
راجه حیرت او را دیده و تواضع پیش آمد بر تخت نشاند و طعام پیش
آورده عجب بابا و مثل خدمتکاران بر سر او مورچیل میگردد و انید و از
مال کارانه بشده بخاطر میگردد و انید که بهانگد که پیشتر چون پسر را بخانه بنده
یقین که دعاسی بدو باره من نماید در تمام شهر منادی گردانید که پسر احاکم
این دیار دانسته اسپان و فیلان آنچه نوازده امین دولت است بدو معین دانید
و قتی که رکه بخانه رسید پسر را ندید بر آشفست و از آشفست خاطر دریا
که او را بیکه پیش راجه حیرت برده اند بخود قرار داد که حیرت و شهر او را
بخاک برابر کنم از آنجا به بلده او ده آمده وید و پسر سید که این شهر کبیت گفتند که
تعلق بسببگی رکه دارد

چون بدو نماند راجه درآمد دید که پسر بر تختی نشسته در ارجه بطریق بندگان
استاده باو کش میگردد و از حسن سلوک راجه باره نسکین آمد

راجہ از تقصیرات خود را عذر خواسته گفت فرزند سے مذام عبارت جنگ
 کہ نتیجہ آن فرزند ان واولا دہودہ باشند سبے نوجہ فرزند از جہند شامہ سیر گید
 بدین جہت جرات نموده ام الحال وقت آنست کہ از تقصیرات من گذرید
 و از نظر عنایت در پل نفرمانید

کہ پیشتر خوشوقت شدہ پسر خود فرمود کہ راجہ باوصاف حمیدہ منصوب است
 کار او ابرق خاطر خواہ باید ساخت پسر کہ پیشتر بحسب الامر پدر شروع در جنگ
 کہ مخصوص سلطانین دیشکت است کہ اقام روغن و شیر و برنج را
 باقی میوزند و از اذاعت پریم گویند نمود و قنیکہ آن عبادت را با آخر رسانید
 شیر و برنج بر راجہ داد و گفت این شیر و برنج را بزبان خود قسمت نمائی کہ
 بفضل کار ساز خدائی از خوردن آنها اولاد خواهد شد

راجہ چہار حصہ نمود یک حصہ بزین کلان و یک حصہ بزین دوم و دو حصہ بزین
 سیوم کہ با او الفت و محبت بسیار داشت رسانید و سنگی را کہہ را بخت است
 پدرش آوردہ

بعد مدتی چہا فرزند رام چند و چہین و بہرست و شتر گن متولد شدند کہ رام
 از بزرگان و دیگر لشکر و شامیل عبدیل و نظیر رام چند بودند
 در ان روز کار با نمیک نام کہ پیشتر از گذشتہ توانیدہ خبر میداد پیش آمد
 احوال رام چند بشرح و بسط نوشتہ بود کہ در فلان وقت و ساعت از

صلب راجه جیبرت فرزند سے بوجہ وجود آپد کہ دیوان و ظالمان را از روی
زمین بردارد

وران زمان کا گاسر نام دیو سے بود کہ ہر روز بیعت نراغ آمدہ بول و غالص خود
در جگ محل عبادت رکشیران می انداخت و برہم نیز دوانہا بر دفع او قانور
چون رام چند بیعت سال شد بالیک کہ چیشہ اسے اہل طرعت بود نزد
راجہ جیبرت آمدہ گفت التماس آنست کہ رام چند را بمن ہمراہ غانی کہ غیر او سچ
کس از اہل جیان بر ملاکت آن دیتہا قانورستند

رام چند را بفرمودن پدر مقام رکشیران رفت بعد از ساعتی کہ کا گاسر دیو بہ
نراغ بہ پرواز آمدہ میخواست کہ بول و غالص خود را در اشیائے سترش اندازد
تیرے بجانہ کمان پوشتہ چنین براو زد کہ بصورت اصلی نمودہ بر زمین افتاد
رکشیران تو صیغ رام چند نمودہ بحجبت خاطر عبادت میکردند
رام چند در مدت اندک از جمیع علوم بہرہ مند شد بکلمات صوری و مخومی فایز
گردید و بارگشتہ بچندست پدر آمد

گویند کہ راجہ جیبرت را دینی بہر سید کہ از در دوزخش آن سیرا گشت کیکی
دین خود را بران جہراحت مبادہ کیکہ کہ آزاد و کلفت راجہ بر اہت مبدل
گشت فرمود ہر خواستہ داری بخواہ

کیکی قول و عهد شوہر را سو کہ تقسیم گردانیدہ گفت کہ بوقت خاص مطلب خود را

درخواست : خواهم کرد

در آن عصر در شهر منتهای پور جنگ نام راجا بود نیک سرشت روزی بفرمان
سرینهاراج دختر صاحب جمال از زمین برآمد راجا مذکور بدختری خود برگزیده
موسوم به سیتا ساخت

برایم گویند که سیتا زبان مندی زن که پیشتر است که راون دست تعلیم بر او
دراز نمود او در آن وقت از سبب اسباب خواسته که پادشاه و ثانی عورتی
دیگر باشد که شوهر او کشته راون گردد

چون سیتا هفت سال شد و رام چندرباره دوازده سالگی رسید راجا جنگ از او
نمود که سیتا را شوهر دهد و در شهر منتهای پور از روزگار قدیم متوجه کمان از نهادهای او
بود و چکس را قوت و قدرت آن نبود که آنرا از جای نتواند جنبانید راجا جنگ
بر ارجای اطراف و جوانب نوشت که دختر گرامی من بختی شخصه دارد که
این کمان افتاده را بر دست نهاده در آرد و هر یک از ارجای بنویسند گرامی
آمده اظهار قوت و قدرت می نمودند رام چند نیز بان مجمع حاضر گشت در روز
استحان هر یک از ارجای از عهد آن بیرون توانست آمد رام چند
قدم پیش نهاد و بدست چپ کمان را بر دست نهاده در زده کردن و کشیدن بود
که کمان پاره پاره شد راجا ازین خبر خوشوقت شده جشن عالی و محفل خرمی
ترتیب داده کار خیر سیتا برام چند نمود و سه دختر دیگر را به بچهری بهرت

دشمنان گن نبت کرد چشم و خراین بسیار از انی داشت
 و رانما و راه پسر ام که او مادر ششم بود و در تحصیل علوم شاگرد
 رام چند گرفته گفت که چون خراب نموده کمان او ستاد و مار
 بی ادبی واقع شده ترا با جمیع آن مردم ملاک سازم و قتی از من در امان باشی
 که کمان من ترا نموده توانی کشید

رام چند از گفتار او بر شفت و کمان پسر ام را چاک کرده تیر بران پوست
 برین اثنا و بجا گذارد این که پسر ام برین است و راه اندوخت با کمان
 دارد و سد و د باید نمود

چون تقدیر بر پیرایه جبین بود تیر بران که بجا نه کمان پوست چنان بود که
 بر بدست مراد رسیده حفظ نشود و طایفه در آن تیر را بر سر راه او انداختند
 و او با آمد و رفت پسر ام از ان مقام شریف مسدود گردانید و در دست
 پدر بشعبه داده آمد

اعیان این مملکت براجا اطلبایا بنموده که اگر امر سلطنت بذات قدسی
 رام چند رزید از نیست باید باندگ زمان در غایت تمام بحال رعیت
 و سپاه ظاهر شود

راجا از شنیدن او عداوت حمیده پس خویش و خورم گشت مع اراده نمود
 که در حالت حیات خود رام چند را راجا نشین خود سازد و بسو امر کند

درخواست : خواهم کرد

در آن عصر در شهر متیلا پور جنگ نام راجا بود نیک سرشت روزی که پنهان
سر میبایاج دختر صاحب جمال از زمین برآمد راجا مذکور بدختری خود برگزیده
موسوم بدستیا ساخت

بر او گویند که ستیا زبان مہندی از آن که پیشتر است که راون دست ظلمت را
در از نمود و در آن وقت از سبب اسباب خواسته که پاشا و ثانی عورتی
دیگر باشد که شوهر او کشنده راون گردد

چون ستیا سفت سال شد و رام چند ربه دوازده سالگی رسید راجا جنگ را
نمود که ستیا را شوهر دهد و در شهر متیلا پور از روزگار قدیم قصه کمان از بهادر و یو آقا
بود و یکس را قوت و قدرت آن نبود که آنرا از جاسے تواند چنانید راجا جنگ
بر اجهاسے اطراف و جوانب نوشت که دختر گرامی من بعلقن شخصے دارد که
این کمان افتاده را بر دست بندیده در آرد و هر یک از راجهاسے بخواستگاری
آمده اظهار قوت و قدرت می نمودند رام چند نیز بآن مجمع حاضر گشت و در روز
استحان هر یک از راجهاسے از عہدہ آن بیرون خوانست آمد رام چند
قدم پیش نهاد و بدست چپ کمان را برداشتہ و رزہ کردن و کشیدن بود
که کمان بارہ بارہ شد راجا ازین خبر خوشوقت شدہ جشن عالی و محفل خرویا
ترتیب داده کار خیر ستیا پر رام چند نمود و سه دختر دیگر را به لچھن بہرت

دشمنان نسبت کرد و چشم و خراش بسیار از آنی داشت و رخصت نمود
 و از آن راه پسر رام که او تبار ششم بود و در تحصیل علوم شاگرد و پیادوست سر راه
 رام چند گرفته گفت که چون خراب نموده کمان او ستاد مرا و شکسته از تو چنین
 بی ادبی واقع شده ترا با جمیع آن مردم ملاک سازم و قتی از من در امان باشی
 که کمان من ترا نموده توانی کشید

رام چند را از قصار او بر شخت و کمان و پسر رام را چاک کرده تیرس بران پوست
 دین افتاد و بجا گرفته اند که پسر رام بر من است و راه اندوخت با جان
 دارد و باید نمود

چون تقدیر پسر پیراج چنین بود تیرس که کجایند کمان پیرست چنان بود که
 پیردست مراد رسیده حفظ نشود و غافل و در آن تیر را بر سر راه او انداخت
 و پیراب آمد و رفت پسر رام از انعام شریف مستعد و گردانید و رفت
 پدر بشعیر داده آمد

اعیان این مملکت پیراج را طلب نمود و که اگر امر سلطنت بذات قدسی
 رام چند زرب زینت باید باندک زمان در غایت تمام بحال رعیت
 و سپاه ظاهر شود

راجه از نشینان او عداوت جمیده پسر خوش و خرم گشت و اراده نمود
 که در حالت حیات خود رام چند را راجا نشین خود سازد و بسیار فرستاد

طلبیده گفت که انچه رسم رسوم سلطنت است مهیا و آماده دارند که در وقت
 رسیدن رام چند بر سر مندر فرمانروائی بنشینند از هر ملک و کشور از اجداد اطلبید
 درین اثنا، جمعی به کیکی ظاهر کردند که قرار داد آنست که فردا راجه جیست
 دست از سلطنت کوتاه نموده این دولت را برام چند سپارد و در نگاه
 این چنین امری بطور آید برادران دیگر محکوم او خواهند بود از انجام کار اندر
 تصور یافته بود که در آنوقت احوال فرزندان تو چگونه باشد
 کیکی از تصور عقلی که زنان را میباید شد بفکر افتاد همان قول و عهد که باراجه
 در میان آورده خویش خود ظاهر گردانید و گفت که منقسم من آنست که رام چند
 از لباس و زیاده آمده رواسی بخرد و بدوش گرفته مدت چهارده سال بدین
 سر برده پوست و برگ درختان را لباس خود گرداند و باین قرار داد سلطنت و
 فرمانروائی تلقین به بهرت پهلوان میباید
 راجه بنابر عهدی که نموده بود بفکر افتاد و از غایت عنایت و انصاف که بر انچه
 داشت چنان پیش شد که مدتی از خود خیر داشت
 رام چند بر صناعی ماهر و پهلوان سلطنت ویران داده پوست و برگ درخت
 را پس بدین خود برگرفت و نزد پدر آمده و خدمت خواست و گفت که اراده
 حضرت والده بخاطر گردانیده ام مرا هیچگونه از آن ممانعتی و اگر اجبی نیست و امر
 سلطنت شخصی که بخیر میفرماید برادر تو چشم منست

راجه از نهالیت بجات سر در پیش افکند رام چند خاموشی پدر را عین
 رضا دانسته بخبری رخنه می رویه بیابان نهاد و سیتا از اخلاص دوست
 محنت سفر اختیار کرده همراه شوهر شد و همچنین که برادر خود رام چند بود از علاقه
 و پیوستگی برآمده و رفاعت برادر کرد

و قتی که بهریت از شکار سعادت نموده بخانه رسید و دیگر حال دیگرگون است
 خاطر شده که یکی مادر خود ملاست نمود گفت که در آنچه صلاح کار را اندیشیده
 عین و بالست میان ساعت از خانه برآمده راه بیابان پیش گرفت
 و خود را به برادر رسانید نوبت و سائیش بجا آورده گفت مطمئن آنست که
 بوطن مالونه سعادت نموده لغیر سعادت خود جهانیان را خوشوقت گردانند
 که غیر از ذات ملکی صفات تو مطلب و متاعی ندارم

رام چند جواب داد که بخوشی باز گردیده برضای پدر مدت چهارده سال
 و بیابان خواهم بود بهریت نیز سر بر جناس جهانیده و قرار داد که چندگاه که
 بشکل از خطیر سلطنت قیام داشته باشم که سلطاری من از آنست که
 تعلیق خود عنایت فرمایند که نادر دلت جلالی خرسندی خاطر خیرین باشد
 و از این بهر تاج شاهی داشته بر سر بنیم که گناه کار من و جهانیان از بر گشت این
 تعلیق خواهد بود

رام چند تعلیق خود را بدو عنایت کرده رخصت نمود

بهرت از اخلاص درست با وجود سلطنت طباس بنجر و پنجاه رسید دید که خیر
از کمال کدورت رام چند روز مفارقت از جهان انتقال نمود و لازم سوگواری و اندک
بجا آورده اعیان مملکت را جمع ساخته محضلی عالی ترتیب داد و آن نعین
برادر را بخت زرنجار بنیاده تا آمدن رام چند روز ملکی بارگان دولت
مفوض داشته خود طباس بنجر و میگردانید و مرتبه از علایق دنیا برآمده بود
که فوت و غذا خود از سبزه و سیب و صحرای می نمود

رام چند روز موضع گیا که از استغلات بهار است خیر فوت پذیرشیده سووم
ماتم داری بجا آورد

از انجار روان شده بسر وقت بود و تر که بر شد زاده حیرت رسید آن را به نر

شناس از فرزند و طاعت تو اضع در و نشانه رام چند بجا آورد

از انجا گذشت بصبحه رسید که محل بودن گوتم رکبه بود

تمثال سنگ بصورت زنی دید چون پاسه خود را بر این سنگ نهادن

صورت سنگین زن بجال گردیده زبان ستایش کشا و گفت که از برکت

قدم سرت از دم شازمین تمثال سنگین برآدم

حقیقت حال من آنست که قبل ازین چند هزار سال اندر زمانه کمال

نزد گوتم رکبه که شوهر منست کسب کمالات می نمود روزی شوهر من بجا

مقره برکناره دیار رفته بود اندر برسم چو و منبرل ما آمد و خانه را خالی و خوار

بهینت گویم برین طایفه که چون صحبت ز نامشرفی میان آمد و اینست که شعر برین است
 دیگر است که خود را بصورت ارباب بدل ساخته همان عمت از دوری نمودم
 و فیکه که به بنجانه رسیده مرا غمگین دید از صفای خاطر و الفت که انکار اندر است
 از نهایت کلفت و عاسه بد و باره اندر نمود گفت که یکسر میباراج هر از سر
 از زبان او ظاهر شود که رسوا بوده از طلعت زشت خود در آزار باشد که بعد ازین پنج
 ش اگر کسی با او ستاد ولی الفت خود این چنین پیش نیاید
 اندر تفرین که چه چنگاه باین علت قرار گرفته بود و باز به عداوتش از ان رمانی
 یافت باین جهت من از شهر دور افتادم و عاسه بد و باره من هم نمود
 که صورت تو سنگین خواهد بود گفتیم که خود بهتر میدانی که این معصیت لغزید از بطور
 رسیده نژاد آن خطا نیستیم باید فرمود که اصلی من ازین قالب سنگین
 که شود و بصورت اصلی معاودت که باشد فرمود که در ترنیا جگ رام چند
 باین صحرای رسیده پاس خود را بهینت سنگین نورساند بصورت اصلی معاودت
 خواهی نمود

بعد ازین رام چند را می شد ز ورق از طلاع طلب فرمود و او را از محبت مخلص خود
 گردانید

چون که پیش ازین در آن کوه سکونت داشتند بر فاق اینها دستا نه گذرانید
 از آنجا به موضع پنج شمی که آن هم محل بودن که پیش ازین بود رسیده چنگاه

وقت فرمود

چون سیزده سال بصر رسیده بود که گذشت سال چهاردهم برادران که
فرمانه را از شهر لنگابور و سابق شمه از احوال او فرمود شد خبر رسید که رام چند
پسر راجه جبرست است که در لباس تجرد و مینوایی در کوه و بیابان بگرد
و سبازان صاحب جلال همراه دارد که تابان عالم است آن چنان
زن زیبا طلوع بعرصه روزگار پیدا شد

راون بخود قرار داد بجز حلیه که تواند ستیاری بدست آورد باین اراده موضع
پنج شی آمده خود را از نظر رام چندر پوشیده میداشت

روز سه مار پنج نام را کشیده را که در جادوگری بی نظیر بود فرمود که خود را به
آپوسه طلائع نظر رام چندر و سینا آورد زن و شوهر از دیدن او تعجب شدند
رام چندر نیز و کمان گرفته در پی آسور روان شد بچشم راجه طاعت ستیا
گذشت و گفت که نام من نجانه نیام سینا را ندیده که اری

رام چندر هر چند قصد نمود که آن آسور زنده بدست آید مگر نشد زیرا که تیر
بر آسور و فغان بر آورده بر زمین افتاد چنان لوزه بر کشید که سینا از شنیدن آن
لوزه در گمان شد که آواز رام چندر است غمگین گردیده به چکمن گفت که روزی
تحقیق احوال برادر غائی

چکمن بخواست که بفرموده برادر تحلف لوزد سینا از غایت محبت که بشهر

سیداشت گفت که از تو بغایت تغافل گمان می برم به بنیم که ترک
 رام چندر باز و سنجو استی و بجا طرداری که اگر او پاک شود من بصرف تو دریم
 لچمین که بر آشی و درستی آراسته و پیراسته بود چندر شناخت
 را و آن عرصه را خالی دیده تبلیس سیتا را و قید آورده و بر آیه انداخته و توت
 شهر لکاشه

جیابو جانور منی محبت رام چندر سر راه گرفته خواست که سیتا را از قید او
 خلاص سازد جنگ سخت نمود چندر اندک مقدور داشت سعی و کوشش بجای آورد
 آخر او را نبرد غالب شد بر جیابو کار می سیوا را گرد و بند و روان شد
 سینا دید که پنج بوزنه بر سر کوه نشسته اند و کلان تر از آن سگروب و سنوت است
 زیور خود را در بازچه چپید و بجانب آنها انداخت باشد که رام چندر رساند
 القصه و فیکه رام چندر و لچمین بجا آمدند سیتا را ندید چندان غم و الم فرین
 حال ایشان شد که خبری از خود ندانستند بجز سوتی که گفتند از فرط محبت از
 جنگ و کلوخ دور و دیوار احوال سیتا می پرسیدند و رام چندر غیر نام او حرفی
 دیگر بر زبان نداشت و در حینت و جوس بود

و فیکه جیابو رسیده دید که رفیق از حیات و درو آن حال سیتا را یاد گفت و در گذشت
 که سبب زندگانی تا این مدت جیابو بدعا می سینا بود تا رام چندر از آن مطلع
 بعد از آن بکوه که سیتا رسیدند آن پنج بوزنه بنظر آمد و توضیح بسیار کردند

رام چند سگ رو بر او فروختش گرفته پرسید که از ستیا خبر داری گفت که خبری ندارم اما
در حیرتم که این زبور و پارچه ناز که رام طرقت بجانب پانده خسته اند

رام چند رشتا نشسته بگریست

آن گاه سگ رو که رئیس لوزنه مایه بود گفت که ما هر دو برادر از پرتو افتاب بوجود آمده ایم
برادر کلان بای نام دارد و قوت او بر تنه است که مرا از ملک خود اخراج کرده
رام چند از پریشانی او آزرده خاطر گشت و بگوئی بسیار نموده عهد دوستی
در میان آورد و گفت خاطر جمع دار که بای را گشته و دشمنی تو سپارم
سگ رو ستایش بسیار نموده گفت که اگر اراده بپذیری آید با خویش و قوم خود توجیه و بای
شما خائن بداندیش را چنان ویران سازم که از دو فرزندانش اثری در وقت نماند

رام چند در فکر و اندیشه آن کار شده از قوتش بای پرسید

جواب داد و ملاک او بدست شخصی باشد که سر تیر از زینت درخت تار بران بگذرد

رام چند همان ساعت تیر خود را از زینت درخت تار گذراند سگ رو از

کمال قوت او خوشوقت شده گفت که از اقواسی روزگار است غیر من دیگر

یار آن ندارد که مبادو بچنگ در آید الحال از ذات قدسی صفات تو امید دارم

کس دقتی باور آوریم بغیر تیر کار او را بکفایت رسانی

عاقبت در روز تلاش ایشان چنان تیر بر بای زد که یک زخم جان بخش

ارواح سپرد

زن بالی بندهست رام چند آمده گیر کرد و گفت که شوم من بے قصه کشته شد
 رام چند رعد و خرواسته تبارک او انگه سپر بالی را بر سر گوی سپر و فرمود که او را فرزند بی
 و الله نبوی محرز و مكرم داری که قوم تو او را صاحب ملک و دولت دانند
 سگایو زن برادر کلان را بتصرف خود در آورده بفرزندی و مهر بالی تربیت انگه نمود
 رام چند در اندیشه کار خود بنگر را دل بود که انیم بر کمال در نیجا کند راند
 و شناس بر کمال را دل خواهر خود سوپ بکها نام باد و سه دار و چهار ده هزار
 کشته شد رام چند فرساده گفت خود را بصورت زیبا پیش آن صاحب
 جمال ظاهر کند چون مجبور است زنی ندارد و الهیة زلفیه حال تو گرد و نیک و بد
 از تو پوشیده ندارد و در آنوقت باید که کار او بکجایت رسانی اگر قصد کشتن تو نماید
 خبر دار بوده با چند راس که همراه تو بوده اند پلاک نمائی
 و تنیکه خواهر را دل بصورت زیبا بنظر رام چند در آمد از غایت نعلنی که با سیتا داشت
 با و التفات نه نموده از نهایت اعراض گوش و بینی او برید
 در این اثناء آن دوسه دار که با چهار ده هزار کس در کجین بودند قصد پلاک
 رام چند کردند از قدرت کمال آنبار از پا در آورده خواهر را دل با گوش و بینی
 بریده بندهست برادر آمد آنچه گذشته بود باز نمود و گفت که قدرت و قوت را چند
 بر تبه ایست که از او اسے روزگار و مردان جنگ آور مارا بر سر نعلانی و نمیداند
 بعد رام چند بقیض تحبیس سیتا بجهاد طروت عالم البر دار پستی نامی

امر فرمود بکسر و ارتقاے خود داد که اگر به پتیا برسد از دیدن ایشان اعتماد نمود و حقیقت
احوال خود را گوید

چون از طرف مشرق و مغرب و شمال خبر رسید و در دلبسار غمگین شد
اما از جانب جنوب امیدوار بود و بخواهد با انتظار میگردانید الوضی سنونوت نام
بوزنه که بطرف جنوب نازد و بوسه بکام شب بشیر لنگا آید خانه بجان گذشت اثر
از پتیا نیافت اندک و بگین بجا طر میگردانید اگر خبر به رام چند برسانم از دور و مفارقت
هلاک شود این معنی باعث هلاکت چچین و سگری و خویش و قوم مانیز گردد
چه آن جماعه عهد دوستی چنان با و درست ساخته اند که خود را فدای رام چند
می سازند

درین اندیشه کجا لنگا برآمد ناگاه باغی دید که در قحان از هر قسم سیوه و گلها
رنگارنگ بار آورده بودند تمام زمین بخت طلا و جواهر مرصع یافته در میان باغ
حوض بهمان طریق تعمیر یافته که نشین و صفه های از طلا و جواهر ساخته بودند
در اینجا بود

راون گاه گاه دران باغ می آمد هر چند بچنان نرم و لطیف و لطیفی سیت نمود و میگفت
که تا حال در دماغ صحرایی رام چند را به هلاکت رسانیده باشند عجب است
که با وجود چنین اسباب عیش و عشرت دل باین گدائی و بیوائی داده اضیاء
ماندائی

سینا از گفتار او بنورش می آمد و میگفت که هرگز نخواهد بود که از آن مرتبه تنزل نموده
صحبت مثل تو بنشینم قرار دهم

راوان و غضب شده بخواست که ملاک سازد و مند و دری مادراندر جیت و سستش
میگرفت و سینا را از سر راوان محافظت می نمود

انقض سنونوت در آن باغ و آمده دید که سینا در گوشه نشسته و خد سگار آن
راوان بطعنه از زبان کشاده میگفتند که امروز بهیم بتری راوان راضی نمیشوی
و اختیار صحبت چنان صاحب دوتی نمیکنی بقدر که ترا بیلاکت رساند
و سینا از غریبی و بچارگی سر در پیش افکنده سخن نمیکرد

و آن وقت سنونوت بر درختی نشسته یک بیک می شنید
چون خد سگار آن راوان از پیش سینا رفتند فرصت یافته از بالا می خست
جسته روزه بهشت بوزنه خورد و نزد سینا آمده تواضع بسیار نموده گفت که
من از خد سگار آن و فرمان پذیران رام چند ریم و حقیقت حال من این است
مدتی است که رام چند عهده دوستی خود و بیکر بود و دست گردانیده تمام لشکر
خویش و قوم او را محکوم خود دارد

و قتی که سنونوت از چگونگی باز نمود سینا از بس که هوشیار دل بود و او را نیز کمی از
راکشان تصور نموده گفت که ای برادر چرب زبانی دستخوابا سخن نگویی که روز
دشمن کا با لقمه داند و است سنونوت داشت که سینا اعتماد بگفت ما ندارد

انگشتری رام چند بار بخود ستیارا از دیدن او یقین شد که فرستاده رام چند راست
 دعا سے خیر و باره او بخود گفت سری چهارچ ترا همه باره از حادثات زمان
 در امان دارم و از آتش عذاب و عذاب ضرر سے بوجود تو نرسد
 سنوت گفت که من از اقواسے روزگار رام این نوبت که باین صورت نمودار
 شدم تصویر نیکم کرد از قدرت کمال کار ساز حقیقی که بمن کر است فرموده متبوعم
 که بمن حبه ضعیف و ناتوان خود را چنان بافرایش در آم که طول و عرض چارپهر
 روز و چهارپهر باشد و گفت که بوقت آمدن لشکر لکاسک ساهنی که ماه
 مار است سر راه بمن گرفته بود و دین خود را باز کرده میخواهست که مرا فردا بر چنین
 حبه خود را بافرایش می در آوردم و نیز بر خود می افزود و مدتی باین جدال نمود
 آخر در دین او رفته بیرون آمدم و بهر طور و نیچار رسیدم
 بعد آن ستیارا رخصت کرد و گفت که یک چیز سے از دست خاصر حمت
 گرد تا آمدن انبجار انز درام چند یقین باشد
 سینا ثمر انبجار را که بخودش میدادند چون کارش شب و روز لغتجواری بود
 میخورد بطریق نشانی بدو داد
 سنوت مثل آن ثمر ندیده بود پرسید که این قسم میوه نامور که ام باغ پیدا میشود
 جواب داد سهر بن باغ خواهد بود لیکن ترا هرگز نباید رفت سپا و آسپه از
 دست نگهبانان نتورسد

القصه سنوت رخص گردیده بیاباغ آمد ثمر آنها تناول نمود اشجار را از
 پنج دین برکنده در دریا ریخته شور افکند نگاهبانان بر این معنی وقوف یافتند
 بجهنگ در پیوستند بفضل سر بهاراج همه باران زن و فرزند این بهار
 رسانید غلغله در تمام لنگا افتاد را کشتان بر سر او غلبه کردند
 چون او در خاطر داشت که بجهل را و آن رفته اطوار او ضایع او مشاهده نموده
 بر حقیقت حال واقف شود ازین اقرب قوتی نموده در بند او نشان
 گرفتار شد

و فیکه اندر جهت سنوت را بان بنده و زنجیر ترو را و آن برده فرمود که این تپا به
 کار تمام درخت از بنج بر آورده و فرزند آن مرا به ملک رسانیده او را
 نیز لعنم باید رسانید

بهیچین که برادر خود را و آن بود ترسان و هر اسان او فرسانید که سنوت
 فرستاده رام چند است در امن سلطنت نشاید که امر کشتن او فرمایند
 را و آن بگفته برادر از اندیشه قتل او در گذشت و سیاه سینه بر مقرر
 کرده فرمود که دم او را بپارچه بسیار محکم و استوار چیده و بسته بر دهن تر
 کنند و آتش در داده همچنان به بند و زنجیر در شهر لنگا بگردانند را کشتان
 بهمان طریق عمل نمودند

زمانیکه از دیر سراسه را و آن پیشتر بودند سنوت بر قهر شد تا بهیت خود

را کوناه گردانید و از بند درنجیر بیرون آمد و راکش آن را که به گنجیانی او همراه
 بودند به ملک رسانید و حبه زده پرور خانه آند و آتش در آنجا بزد همین
 نوع از خانه بخانه دیگر میرفت و هر گرانید به سیاحت و بدین خود مسکنید
 و می انداخت میگویند که سیاهی دم او از آن رنگه راست
 چون دعا و سنا در باره او چنان بود که از آب و آتش ضرر می بود
 او نرسد بنا بر آن محفوظ ماند به خدمت رام چند رسید و گفت که حال
 سنیات آنست که روی او از اندوه زرد شد و از هر دو چشم خشمه های
 آب جاریست و بنوعی نحیف و ضعیف که حکم رسیان بار یک دارد
 و نفی که اند بر می آید محض آتش است و اگر چه اسباب مرگ
 ملک سنیات زاده است اما زندگانی او بدان سبب است که از ترس
 اند حبه قابض الارواح در آن شهر گزند دارد
 انگاه نشانی سنیات در پیش نهاده گفت که قوت و قدرت را
 و فرزندان آن نجیبی امتحان کرده ام شروع در کار سازی بر او بایستد
 رام چند نازنین خبر خوشوقت شده هنوزت را در کن کشیده الغام
 فراوان فرمود و استمدادش کند و درویش بهر لکھا آرد
 بجائے رسید که به سبب بند را بیشتر مشهور است
 چون دید که لکھا در میان آب شور است و مسافت بعید دارد و

بقبضه کمان کرده میخوابست که تیرے بدریاند اخته محکوم و مغلوب خود گردانند
 چه در کتب برهمنان مسطور است که از خشکی و دریا و اشجار آنچه گویند و
 مشاهده نمایند نفس الامر بصورت بشری از قربان درگاه سبب الانبیا
 است که بامر سر بهار ارج ظاهر میشوند و از گفته و فرموده تخلّف نمی ورزند
 بنابراین دریا از راه عاقبت اندیشی بهیبت انسان حاضر آمده عجز

و نیاز نموده گفت منید انم سبب از از خاطر چه بوده است
 رام چند فرمود که راه آمد و رفت خود بشهر لکا از تو میخواهم
 دریا گفت بجهت اصلاح این کار بند بر خود اختیار کردم و این سنجه است
 که از سیاهلی را و ن مین رسیده

نیل و نل نام سپهر آن لبو که ماکه سحر عالم بالا است امر باید فرمود که تا از قزاق
 پل سنگ بزدی بر سازند که این کار با انصرام رسد آن دو برادر بفرموده
 رام چند را غار در ساختن پل نموده و سنوت و نوزنه و دیگر اسباب ساخت
 از سنگ برآین دو برادری آوردند و آنها را بحال قوت انرا بدست
 چپ گرفته بدریای انداختند

چون سنوت در جنب قدرت خود و دیگرے را بخاطر نمی آورد خواست
 که قوت خود بآن دو برادر ظاهر گرداند و غرور آنها را فرو نشاند باین قصد
 سنگ گرانی برداشته نزد ایشان آورد و نظر ایشان بر کوه پاره افتاد

در تعجب شده و از اراده او وقت شده دست از کار عمارت برداشتنند
و بر ام چند گفتند که اراده بنیونت آشت که قدرت خود ظاهر نماید و وزیر
سنگ گران مار اطلاق گرداند

رام چند بنیونت را ملاست نموده گفت که وقت کار هست نباید که با
یکدیگر در مقام امتحان باشند که سبب منازعت است

بهیچکین برادر خور و راون از کار سازی رام چند خبر یافت بر او گفت
که رام چند را از افوا سه روز کار است چنان صاحب فوت و محال است
که گوش و بینی سوپ نکهار بریده چهارده هزار در آن کشش را اطلاق خست
و مثل بالی راجه با اقتدار آتشه سگپور راجه نشین او گردانیدند و شب
و نبر و با یکدیگر باید گذشت که بقصد استیصال ممالک در آمده نل و نل
و قوم سگپور و بنیونت و انگه را فرموده که با تحکام تمام پل سنگین از خود ریا
نیا کنند و امروز فردا است که ملک و دولت مار از وزیر نماید باید که ازل
کار اندیشیده سیمار ابا و سپاری که ازین اخلاص تو نیاید و الا محض مظلومه

و دیال است

راون از گفتار راست او برافت بجزو اعیان مملکت لکده برادر
و گفت که ترا چه طاقت است و یار سه آن که مرا الضحیت مینمایی
بهیچکین از سلوک بدر راون نهایت آرزو خاطر گشت و از حجاب

روز دیگر سه چار کنس از دیار عبور نموده خود را بخدمت رام چند رسانید
چون بنوبت یگانه معرفت برداشت او را برام چند شناسا گردانید
بهیچین شرح و بسط احوال خود برام چند عرض نمود و از طریق طریقه محبت و اتحاد
افزود و رام چند عهد نموده بجانب خداوندی را و آن را کشته نامی ملک
دولت او را بتوهم

بعد از مدت یکماه سواران پهل را از قوریا با تمام رسانید و رام چند را بشکر و سپاه
از دریا عبور کرد

بهیچین از رودی خیر اندیشی به رام چند گفت که در جمیع امور دینی حافظ و
نگهبان لنگا است بآلودگی و بیچ کس را بر آن شهر و حصار دسترس نیست
و ریناب فکر می باید کرد و دینی دست از معاونت او باز دارد

رام چند شروع در شناسایی دی کرد و او حاضر آمد رام چند گفت بر همین مراتب نظیر تو
منحرف نخواهد بود که سر اسیر ظلم و تعدی از جانب را و آن است و مدتی است که او
بغیر و فریب ستیا را بر آورده در شهر لنگا بنید و زندان مقید گردانیده تا فیک
لطف و شفقت شما در باره او است اندیشه پاک را و آن بخاطر راه نتوان
الحال ترجم و میرانی بحال باباید فرمود که غریب و سر اسگی به نهایت رسیده است
چون اراده سری مبارج آن بود که خواست رام چند بطریق دینی قبول نمود
رام چند رشادان و خرم شد لنگاه جمعیت و سپاه بدر و از حصار باز نمود

و آن قلعه را محاصره کرده با همسکین و سگرو و جامونت افنوگر و اعیان دیگر مشورت نمود
 سگرو را با لشکر گران بجانب دروازه شمال که پل دریا بدان طرف بود
 گذشت گفت که چون راه آمد و رفت خلائق این است بهنگام وزم و بیکار و بپشت
 دل در روشن خیر بوده باید که اگر جنگ و جدال سخت رود و غلبه از جانب
 دشمن باشد بوزنه مار و مگر بزنند و سر راه آنها گرفته مانع آتی و نگذاری که
 هیچ یکی از مکر جنگ بیرون رود

انگد لیسر بالی را با سپاه فراوان به دروازه که بطرف جنوب بود فرستاد
 من و نیل و غیره چندین دیگر اعیان لشکر را بجانب مشرق نامزد نمود
 خود را با چهلین و بیستین و جامونت افنوگر و سکهین طعیب و منونت به دروازه مشرق
 آمده سپاه کشیدند

بوزنه تا که حصار لشکر را چندان محاصره کرده بودند که بحجاب و شمار نمی آمدند و آن
 اطراف غوغا و فریاد و به لشکر دارند خفتند

راون در کس را بفتح لشکر رام چند فرستاد و آن بر دو بیست پرنده مار و بر دواز
 در آمده نظاره آن جمعی میکردند همسکین آنها را شناخته بر ایشان خود فرمود که
 آن بر دو را بسته نزد رام چند را آورند

رام چند بحال آنها ملتفت شده از قید همسکین خلاص گردانید و گفت که خود را
 بدینصورت ظاهر نیایستند و چون بفرموده صاحب خود در اینجا آمده اید بصورت

اصنی بحسب خاطر گریان را بر عینید در اودن را آگاه ساخته از ناگه بیدار
 ترا مردم دیگر را که عمل بد سرشت کرده اند بپاک نموده تمام ملک و دولت
 را به یسکیهن واکدارم

پرو و راکشس نزد راودن آمده حسن سلوک و قوت قدرت رام چند روز
 بسیاری سپاه او ظاهر نمود

راودن بر شغف و گفت که آنها را بکشند و مخصوصان فرمود که آدمی و بوزنه خوراک
 را کشتن اند در جنب قدرت من اصلا وجودی ندارند بگذرانند که چندگاه
 بیرون شهر افتاده باشند هرگاه قصد خواهیم نمود یکبارگی آنها را بپاک خواهیم ساخت
 روز دیگر سران سپاه بخدمت رام چند آمده فرمود شخصی را بر سالت
 راودن باید فرستاد سنوت از همه پستی نمود رام چند فرمود اگر درین فرستاده
 ترا بغیر لسم اعیان ملک او نفعی نماند که غیر سنوت دیگر می راند و انگد
 پس باری التماس اینی نمود چون قاعده سلا'ین در اجهاس بزرگ آگست
 شخصی را که بخدمت فرستاد در محفل عالی خود تعریف او بسیار میکنند تا شنند
 اطراف صاحب بوده خدمت کما اینی بجای آورد باین واسطه رام چند
 ستایش انگد بسیار نمود گفت که تو هم بقوت و قدرت کم از پدر بنی بنویشاری
 چنان کنی که بداند ایشان را بر تو دست قدرت نباشد که سر بر کار آنها خدرد
 فریب است

آنگذ زمین خدمت بلب ادب بوسیده روان شد و فتنه ببلنگاد آمد بجلو خانه
 راون رسید بواضع و تعظیم بسجنی و درشتی پیش آمده گفت ترا چه بجا طریقه
 و از عاقبت کار نمی اندیشی بقی که موت تو نزدیک رسیده اگر خواهی که
 خلاصی در کار تو ظاهر شود و در تصور در ملک تو راه نیابد بخانه سیتا برو
 خود و اندر حبت گرفته روز بخد مت رام چند برسان و عدد تفصیلات اردو
 در خواست نمائی

راون گفت رام چند بدرت را گشته تا درت حواله دیگر نموده شرم و
 حیانه داری که متابعت او نمائی

جواب داد که ما جملة از حیوانات ایم چندان از عقل و شعور بیرون نداریم از آنکه عجیب
 است که با وجود این عقل و شناسائی از خرابی روزگار خود نمی اندیشی اندر روزگار
 رام چند خاتمان تو نجاس برابر کرده ملک و مال بدیگری فروخته اند
 راون از استخوان آنگذ و قهر شده چهار را کشش را فرمود که او را بنزد آنگذ حبت
 زنده را گشتان را بطرت حصار برده بکشت پیش راون انداخت
 دیوار و حصار را و بران نموده گفت که گشتن تو چه قدر کار است اما قرار داد
 آنست که بجزو رام چند ترا بیاک سازم بنیچه ای که حیات حکم از من بوقع
 آید من از پس آن شخصی ام که ترا بدم خود بچیده از بغت در پای خاک آنگذ اندیشه
 بنیچه است که ترا قتل سازد از دست تو رحم از سر خون تو در گذشت

راون گفت کہ اگر سپہر چنان شخصے ہستی چرا انتقام بدر از رام چند رخی ستانی از
 طرین سخن بسیار گذشت آخر کار راون را طرم ساختہ چندست رام چند رشتا
 راون از قوت و قدرے کہ از و مشاهده نمود بجاخران گفت کہ رام چند
 با استعداد و در برابر لشکر و سپاہ من کارے میتوان ساخت الحال از کار و سپاہ
 او غافل نیاید بود کہ قوت و قدرت ہر یک از ان بقدرت و مرتبہ کمال
 است نہنوت و انگہ را در قوت و توانائی مہتا و عدیل با یکدیگر تو ان گفت
 بعد ان اندر جہت را طلبیدہ از سخنان درشت انگہ ظاہر کردہ فرمود کہ اگر رام چند
 مانند نہنوت و انگہ مبارزان دیگر دارد کار بر ما تو دشوار کرد و بعین میدانم کہ
 غیر تو دیگرے بر انہا قدرت ندارد و باید کہ سلاح پوشیدہ بمیدان نہر و شابی
 و جرب پیچ کس ملقت شدہ با مقام بے ادبیا کے کہ انگہ با من نمودہ اول
 اور از پاسے در آری

اندر جہت بموجب فرمودہ بدر اسلحہ حرب پوشیدہ باخو و عمد نمود کہ چون انگہ
 بسنخان درشت بر بدر نیز گواہن گفتہ اول کار او بجا فیت سام برار اب
 سوار شدہ با جمیع دلاوران از دروازہ کہ بطرف و کہن بود درآمد و دست
 بقبضہ کمان ہنادر شروع در جنگ انگہ نمود انگہ ہارہ کو ہے و درختے
 کہ بر دوالہ میکہ و لغیر نیزہ پارہ پارہ میاخت از بسیارے جنگ انگہ
 چند ان زخمہا سے کاری خوردہ بود کہ از تن او نوارہ سے خون میچوید

اما از کمال قوت و غیرت از سو که کارزار او را در سبک داند و رشتا جنگ خ در
 باند حبیب رسانیده آن چنان لگد برار باد که باره باره شد اند حبیب بر زمین
 افتاد چون این ششم فوئی از او ملاحظه نمود از ترس بر اس بقوت انسون
 عروج نموده در برابر درآمده پنهان شد و از جانب اسحاق حربه های خود را
 برام چند رو بچپین و سپاه ایشان می انداخت و زخمی معین و چنانچه دست
 از کار بماند و سلاح باره باره گردید بر چند نگاه سبک دند سبکچس را نمیدیدند
 چون اند حبیب از بر ششم حربه های با خود داشت و هر حربه را خاصیت کار
 دیگر بود چنان حربه برام چند رو هم اسپان او انداخت که سر اسرازان مار کشیت
 در هر که میر سید اعضا سے اورا در هم می شکست

چون رام چند رو بچپین و هم اسپان ایشان زخمی های کاری داشتند از
 جانمی جبینند اند حبیب مقصور آنکه لضرب حربه ها کشته شده اند بخاطر جمع
 سخت پدرا آمد و حقیقت احوال شرح و سبط باز نمود
 را و ان ازین مرده غم زده سے شادان گشته اند حبیب را در کنار کشید و انعام
 شایسته عطا فرمود

گویند که اند حبیب چنان دست بردی نمود که دیوتی مادر اندیشی کار رام چند رو
 بودند با یکدیگر گفتند که رام چند رو در حقیقت خود که ایشان را تار است بقیض
 باد که بر اسمیه پند انرا یکی از دیوتی ما میدانند گفتند که بمیدان منارعت رسیده

این آواز بگوش همراهم رام چندر سانی که درین وقت صورت گڑ را باو
 باید کرد که گشاد کار شما از خواهد بود و بجزیر دیکه با این آواز بگوش لشکرمان که در
 رزمگاه افتاده بودند رسانید بهیست ازان اکاسی یافته نزد رام چندر آمده
 گفت که مرده غیبی آنت که صورت گڑ را بخاطر باید گذرانید رام چندر
 گڑ را باید کرد گڑ از کنار دریا بخدمت رام چندر روان شد از دما و ماران
 از دیدن صورت گڑ حیرا گردیده بنیاد از دست رام چندر و لشکرمان برداشته
 رو بگریز نهادند بسبب ترس و هراس از دما از گڑ آنت که مار خوراک
 گڑ است و قتی که گڑ بمیدان مبارزت رسید که زهر از دما و ماران در ایشان
 مضرت کرده بود بازو و خود را بر آنها مالید بکرم سر میخامش شفا یافتند
 چون بوزنه با بحالت آمدند انجمن فریاد و فغان کردند که شور و غلغله
 آنها مردم لشکر شنیده خبر برادران رسانید و گفت که هیچ خور و مقصود نکال
 ایشان راه نیافته

راون باز حجت گفت که رام چندر و همراهم او باز زنده شده مستعد قتال
 اند از حجت گفت این مرتبه کارزار غایم که یکی از ایشان زنده نماند چون
 از لشکر رام چندر در هراس بود و زنیاه سحاب چنهان شده حربه های انداخت
 یک یک از آنها زخمی میگردد و این ضرب و قتال اند حجت بر تبه رسید که وقت
 شب درآمد تا آنکه سرداران بر چهار دروازه با جمعی که همراه رام چندر بودند بنو

مجرع گردانید که رفته اخیات باقی ماند

اند جیت بفتح و طغریش بد پاده گفت که کار رام چند دلچسپ و لشکران او
را بکفایت رسانیدم هنگام شب بهینگی مشعل افزوده بمیدان جنگ
دید که گرداگرده به طر فی افتاده اند و خبر از خود ندانند و رام چند نیز به پیش
اند سنوت و سگر و سوکمین و جامونت افروزگر تر و یک ایشان برود
نشسته از غنیمت محافظت مینمایند

راون روز کار بجام خود یافته و فکر ستیاشد و گفت که با وجود این حال از
سگرشی باز نمی آید سماء بدادلی زنی مصور سر رام چند دلچسپ را تصور نمود
و راون بر دوسر را گرفته پیش ستیا انداخت و گفت که الحال آن دو برابر
بهلاکت رسیدند هیچگونه ترازو شومر امید نمانده باید که بصحبت یار اضی شوی
ستیا نظربان سر ماس بریده نباده زار زار بگریست و گفت
نصیب من بود که سر بمباراج مرا از خدمت شومر افکند و بچندین محنت و مصیبت
گرفتار گردانید چون سابق سندی نام زنی در باره راون نفرین نموده بود که
برگاه عبیدی دست بر زن نامحرم دراز کنی نسبت و نابود گردد ازین سبب
راون میجو است که از راه ملائمت سینار اهری و هم صحبتی خوز رضی سازد
القصه سوکمین طلب گیا به چند از صحرای آورده بزرگیه ترتیب
داد تا بمجرع جان پاشید زخمهای تیر رویه بهی آورده صحت تمام حاصل شد

رام چند باز شد جنگ و جدال شد راون همچنان با سیتا در سخن
 بود که بیک مرتبه غرور و غفلت شکران بگوش رسید خبر آن خجسته آمد سیتا از
 گریه و زاری میفریاد میخیزد که درین اثنا چندین خدمتکاران راون که عکاس
 محبت به سیتا داشتند خبر رسانید که رام چند روچھمن بصحبت اند هر دو سر بریده
 را که بچونموده اند تصویر ساخته پداوتی است راون اندرون و بیرون میخیزد است
 که تراجم سر که خود در آرد سیتا ازین خوش و خرم شده و عاز خیر در باره
 ایشان کرد

راون در اندیشه کار خود شد بخاطر گذرانید که اندر حجت و دلونبت آنها را گشته
 و باز زنده شده درین مرتبه او را خبر نیاید که خود با چشم و سپاه برابر استوار شده
 بغرم رزم متوجه شد

اول بدو درازه مغرب رسید جنگ سخت بارام چند روچھمن و دهنونت و
 سپاه در پیوست چون سپه سالار سپاه دهنونت بود و بخود قرار داد که تا او را با
 زنا هم دست بجار نازد دیگر نکشیم با دهنونت در آوخت اولیقدر
 توانائی بر پاره گو سپه و درختی که بجانب راون بود انداخت او بجزیه
 پاره میکرد دهنونت داشت که بغرب چوب و سنگ کار نتوان ساخت
 قدم پیشتر نهاده چنان طمانچه بر روی فرو گرفت که بے شعور شده از آزار
 بر زمین افتاد و بعد ساعتی بپوش آمده برخاست و تخمین و آفرین بپوش

منمود که رحمت سر بهاراج بر تو باد که نبرد پنج خود مثل همچون صاحب
 راز بولن ساخت بنونت جواب داد و قتی سزاوار چندین سال پیش
 که بغرب طمانجه بن رود بهلاکت می نهادی درین اثنا دراون تیر بخانه
 کمان پیوسته میخواست که حواله بنونت نماید او بصورت خورده شده جسته
 زده بر سر راون نشست ببول کرد راون ازین عمل ناشایسته خجل شده
 بغرب حربه بخان زبولن ساخت که اگر حیات جاوید نمیداشت کار
 او بکفایت رسیده بود با وجود این حال چنان بی هوش شده که راون
 خاطر جمع نموده بجنگ رام چند شافت

درام چند نیز دست بکمان برده رو برگردید راون اول حربه لگن بان
 را که سر لب شعله های آتش فرو می ریخت از نشست خود را که درام چند حربه
 برن بان که ماده آب بود انداخته شعله آتش فرو نشاند باز راون حربه انداخت
 که آرد تا از وظایر شد رام چند گرز بان را را که کرد که آرد تا از فرو برد و فک
 جنگ بر نهایت رسید رام چند راون را غافل یافته تیر را که گیر تیر
 خود آهنی رازده از سر او در ر بود

چون راون رام چند را صاحب این قوت و قدرت نمیدانست سر بر
 ترسان و بهر اسان رو بگریز آورده بشهر لنگه آورده و سر سیمه بر تخت نشست
 و گفت که صلاح وقت دانست که گنبد کن را که بخواب غفلت روزه

بیدار گرداند که غیر او سر مخالفان را بکفایت نمیتواند رسانید گویند که در وقت بیدار نمودن او هر چند تقاضای فرستادن و فرستادن و فرستادن بسیار پسندید و امید و بدیدند بیدار نمیشد

پس از آن اوم بسیار بقتل رسانیده از گوشت توده و خم شراب که از کدو متجاوز بود نزد یک او نگاه داشتند چون بوسه بشام رسیدند پیش در آمد بچشم خواب آلود نگاه کرده دید که طرفه صحیفه در کار است انتقار احوال نمود و گفتند که رام چند جنگ های سخت و محاربات عظیم مانند جیت نمود بسیار و از راکشش ان بقتل رسانید در جنگ سوئی رام چند خود را و آن را البزب نیز بنوعی در بود که در مکر قتل سر بر سینه شده آرزو خاطر است و کش و کار خود از تو چشم دارد

گفته کردن تمام گوشت و شراب را خورده قرار داد که تا رام چند را از پای در نیارند و راکشش را نه بنید با سلاح و آلات حرب خود را از سینه ستوجه جنگ شد نیزه که شصت هزار راکشش بر میداشتند بدست گرفته میگفت که سر رام چند را اگر داندید چه کند و بطریق تحفه نزد برادر خود اوم گفته کردن چنان قامت دراز میداشت که اگر بایان رام چند از بیرون حصار میدیدند از نظاره آن همه مادر ترس و براس افتاده میخواستند که هنگام جنگ نمایند سگربو آنها را مطمئن خاطر گردانیده جنگ گفته کردن

را بر خود گرفت در میان آنها جنگ عظیم روداد گنبد کرن بسیار از
 لشکر یان اورا تباہ نموده هر کوه و درختی که سگر یو پر اود انداخت جهان
 نیزه دفع میکرد و بیک حمله چندین هزار لوزنه را فرو می برد در اثنا و محاربه گنبد کرن
 نیزه میکرد و انداخت سگر یو از کمال قدرتی و قوتی که داشت آن نیزه را
 از دور رانده بود و بر زانو باره باره گردانید گنبد کرن ازین بچار در خشم شد و
 از زمین بر داشت و جهان بر سگر یو زد که بی پوشش شد و بر زمین افتاد گنبد کرن
 اورا در اغوش گرفته روانه شهر لنکا گردید درین اثنا سگر یو بحال آمده بخن
 مای گوشت و پوست شکم اورا از بیم دید و سر دو گوش مباحض دست کشیده
 بینی اش را بدندان در رانده سلاست برگشته بخدمت رام چندر آمد
 گنبد کرن ازین خجالت پیش بر او زلفه از میان راه برگشته معبر که
 جنگ آمده مبارز خواست لشکر یان از هر اس او گروه گروه رو بگرز نهادند
 رام چندر باو مقابل شد بعد از جنگ و تلاش بسیار بضریر بر دست
 از کتف او جدا حست در زمان افتادن دست او چندین هزار لوزنه در
 زیر بار آن هلاک شدند گنبد کرن بدان حال بد در قهر شده به طرف
 دوید جماعه از لوزنه مارا فرو می برد رام چندر از تیر دیگر سرش در رانده
 او بخت رساید

راون ازین آگهی یافته گریه و زاری نموده گفت اگر مدت خواب سپری نمیشد

و چشم خواب آلوده نمی بود چندی ن خرابی بخانسان مارا نه یافت در آن
وقت اندر جیت آمده گفت که اے پدر بزرگوار از چه بخاطر رسید که برادر خود
را از خواب بیدار کرده آنچنان صاحب قوتی را بیا و خدا داده مرغی دیگر از
خدمت بمن بایستی فرمود الحال ضایعضا باید داد که لغایت چهاران
چنان کارزار سخت برام چند و سپاه او قایم نمایم که از ایشان اثری بر صفحه
عالم نماند پس خدا و شکر نموده مستعد جنگ شد

رام چند رازین خبر بشکرافاده بهسکین مشورت نمود گفت اگر چه گنجه گران جفا
قوت را گشته ام هنوز کار ساخته نشد چرا که مدار را لون بر اندر جیت است
نرشت کار او بعل و قیاس در نمی آید دو نوبت از قوت و تصرفی که دارد
تمامی لشکر را بهلاکت رسانیده باز اراده جنگ نموده می آید درین باب
تک و تدبیر باید کرد که کار بجای آید

بهسکین ظاهر نمود که اندر جیت بر روز جنگ معینا بد مدت عادت مقور دارد
درین زمان شخصی باید که در مدت چهارده سال روسی زن تدبیر و طعاع
نخورده باشد تا رفقه جنگ را بر هم زند آنگاه تا باسانی طایک باید کرد و رام چند
در اندیشه آنچنان شخصی بود که لجهن از شنیدن آن خوشوقت و خرم
شده احوال خود بدان کسبت ظاهر نمود اگر بهسکین درگزار خود صادق است
یقین که طایک او از دست من خواهد بود

رام چند روز سخن برادر بنیاد فرمود که مدت چهارده سال گنجایوده ایم هر روز
 میوه های صحرای از دست تو میخورم و درین مدت با سینه همراه بود و عجیب است
 که چیزی نخورده و چشم بر روی سینه نیانداخته

لچمین گفت ایچ که در صحرای یافتم بکاف و آب بنجست شربت
 آوردم و قرار دادم آن بود که هیچ چیزی بے رضای شما نخورم بر ضمیمه نور
 است که در بنیت هرگز چیزی از میوه ما بمن عطا نفرموده و خود را از فرزندان
 سینه دانسته نگاه بر روی ایشان نگذاشته ام رام چند روز گفت برادر در گریه شد
 فرمود که لچمین به محض احتیاج درین چهارده سال محبت دارم که گدایانند
 اما از ریاضت او کارهای سر بسته مار و کبک این خواسته آورد و امر در انداخته

اراده جنگ دارد و جمیع را باید فرستاد که جنگ و عبادت او را بر خیزند
 بنیوت قبول این معنی نموده بسرعت شتافت و خود را بدین چارسانند
 بسیار از اکتان را بکشد که داند از آن خاطر جمع ساخت
 و بنیوت اندر جیت بیرون حصار متوجه جنگ بود لشکریان سگ و اوز و
 اور و دیگر پرنده اندر جیت فرما و بر ایشان زده گفت که اے دون هم
 در امان بوده رو بگریز تا آنکه کار از من بگذرد رام چند روز است درین اثناء
 لچمین رو برداشته و از غایت غرور لچمین را بجا طرینا در ده گفت بنیوت خود
 سالی در خم مردان نبرد آزمای خنجره مراب احوال تو رحم می آید پیش ازین

کہ دست کار از ارتو کشایم بخوبی خوشدلی از پیش من باز گرد لچھمن بختدار
 او اعتبار سے نکر و دست بجنگ کشا و از ہر قسم حربہ بابر یکدیگر انداختند
 لچھمن آن چنان نبر سے از پشت خود را کرد و قتیکہ بدست گرفت پیش
 از یک نیز خود چون بخانہ کمان پیوست از یکی دہ شد زمانیکہ باشد از کژور
 متجاوز شد از جانب اندر جیت بر انتب از لچھمن زیادہ بود بفضل سیر پہلج
 لچھمن بر و غالب آمدہ سرش بر بدہ تنش بدلت و خواری بجاگ انداخت
 رام چند ازین فتح و قصہ شادی نمودہ گفت کہ از اندر جیت خاطر
 جمع شد راون بداندیش را و پیش من وجود سے نخواہد بود

چون خبر گشتن اندر جیت بہ راون رسید گر بہ دفغان آمدہ گفت کہ خرابی
 خاندان ما بہ سبب ہیکین شدہ اولی اورا ہلاک کنم آنگاہ رام چند
 را از پاس در آرم باین ارادہ مجبور کہ نبرد شافت روسے بجنگ
 ہیکین آوردہ خواست کہ اورا ہلاک رساند و این اثنا لچھمن خود را
 بدو رساند ہیکین را از حرکت جنگ بسلامت بر آوردہ بار اودن جنگ نمود
 او گفت کہ ہیکین را از قید من را کردہ خود را اورا بداندختی نیزہ پلید
 مندوری بر لچھمن انداخت گویند راون بر اسے رام چند را آن نیزہ
 را نگاہ داشتہ بود خاصیت آن نیزہ چنان بود کہ وقت انداختن
 بجانب غنیم شعلہ نافرو میرخت رام چند کہ کمال شفاق بہ لچھمن داشت

منجوست که ضرب آن بمن رسد چون نصیب لچمین بود آن نیزه بر سینه
 او رسیده بر زمین انداخت را و در هر چند فوت نمود که نیزه را از زرنگاه
 بشهر لنگار سازد صورت نه بست

و قتی که را و در بخوری رود بجهاد آورد و پیوننت و انگد و سگریو بر چند کس می
 کردند نیزه را نتوانستند از سینه لچمین بر آورد و در ام چند بادل فکار خرد بر او
 آمده بقوت خود نیزه را از سینه بیرون کشیده بخانه آورد و در از زرنگاه
 که سکه بین طبیب تکی نموده گفت که لچمین رفته از حیات دارد و در
 کتاب خوانده ام که گویا در کوچه چنانست که در شب تابان چون
 چراغ روشن میباشد آنرا آتش کرده بزخمی که ز حمله کای
 باشد بماند بجز در که بوی آن بمشام رسد بحالت اصلی معاودت نموده
 در زمان از کلفت و آزار بر آید آن گیاه بر کوه گند بادون که از نیامست
 پس در از دارد بوده است کسی را باید فرستاد که شبان شب پیش
 از طلوع آفتاب ببارد اگر آفتاب طلوع شود نشانی از آن دارد
 ظاهر نشود و لچمین از عالم درگذرد و روزگار مانجا ای گردد
 رام چند پیوننت را طلبیده فرمود که بعضی تو این برادر من صورت
 حیات می باید بر صورت پیش از طلوع نیر اعظم آن گیاه که
 روح آنرا می لچمین باشد بیاری

هنوت قبول کرده رو بمقصد آورد

چون آن کوه مسکن گند هر پان بود هنوت را مانع آمده بجنگ سخت در پیوستند
هنوت چنان کارزار نمود که نجاه دشمن کشتن از گند بران باد
راجه که آنها را با دو جوان داشتند به قتل رسانید آن کوه را از پنج دین برگزیده
آورد و آنچه بر او گذشته بود بخدست رام چند عرض نمود

سکندر طیب بن خضایه که پسران را سالی می نمود از آن کلفت بر آورد و رام چند
از کمال خوشحالی هنوت را شیر باد داده گفت که این کوه را بهمانجا بیايد
رسانید که کوهستان و زایدان بر آن سکونت دارند

و قریب هنوت بازگشت و پسران شفا یافت بوزنه ها غلغل و فریاد بر آورده
راون آواز او شان شنیده و تعجب آمده گفت طرفه چاه عتبه اند هر چند آنها
را قبل میرایم بگذراند میشود لعنایت کار ساز دین مرتبه چنان جنگ
نمایم که هر دو برادر با تمامی سپاه از پا در آیند و اسعد او جنگ نمود و دو پسر کشته گران
را که نام یکی کونیه و دیگر کونیه بود همراه آورد پس از مقاتله و مجادله غلبه از رام چند
ظاهر شد و پسران هنوت و سکندر و انگه جمیع فرزندان و قبایل راون را قبل رسانید
کار تمام کرد و رام چند و راون افتاد هنوت عرض نمود که راون از بالای راه
بجای جمع حربه ها بشماره اندازد و شما پیاده کار می نمائید ساختن صلاح
آنست که بر پشت من سوار شوند هر قدر که اراده فرمایند تن خود را با فرائش

وزارم رام چندر بر پشت بنیوت کارزار می نمود از طرفین چنان حربه می میاندا
که شعله های آتش فرو میرنجید راون چون صاحب ده سر و دست دست بود
اگر یک تیر از جانب رام چندر بر دحواله می پیکارگی ده شست را میسود
بنیوت چندان زخمها جانگداز خورده بود که از تن او نواره ها خون می جوشید اما
از عقدا و دست ثابت قدمی در زنده از جان می جنبید بواسطه حیات جاوید
رفعی از وظایر می شد

ساکنان عالم بالا جنگ رام چندر و راون مشاهده کرده میگفتند که بنیوت
زخمهای کاری خورده و رام چندر نیز ازین جهت در کلفت بود صلاح وقت
آنست که ارباب سواری فرستاده شود دیوت به اندر ارباب خاص اندر صاحب نامی
عراچی بخندست رام چندر ارسال داشتند

رام چندر در اثنا و حرب دیده که ارباب از بهمان می آید از مامی پرسید که
این ارباب از کجاست گفت دیوت به این حال دیده فرستاده اند رام چندر
در گمان شده بخاطر گداز اند که شاید راکنسان این حمله انگخته باشد انکشت
تا آنکه بسکین آید از روی تحقیق گفت که این ارباب سواری خاص اندر است
راکنسان را بران دست فست سوار باید شد که فتح و ظفر قرین حال شما
رام چندر بران سوار شده چنان کارزار نمود که صد و سست مرتبه سر راون را
بریده بمیدان انداخت راون تصرفی داشت که باز بجایست اصلی نمود

نموده سرافے او همچنان می نمود و نغمه مرد درین اثنا و ماتی به رام چند
عرض نمود که اندر میگوید بر بهم استر نام تیرے بر سینه را و ن باید زد که بوزیرین
نوع اورا از پا کے نتوان آورد رام چند دست بجز به بر بهم استر زده
بر سینه را و ن زد که سر اورا بکفایت رسانید

سند و دری زن را و ن ازین واقعه خبر یافته بخدمت رام چند رسید و پوز
بجا آورده خود را بر زمین افکند رام چند بر حال زار اورا رحم نموده تشفی داد
بعد آن شهر لکھا و تھامی دولت و ملک به بیکیمن از زانی داشت او نیز
درخواست کرد لشکر لکھا بیاید الا قبول نشد لاجرم بیکیمن از آن خواہش بایس
نشہ بیرون شہر فرو گاہ لایق حسین کہ آنجا لوازم خدمات بمقدم رسانیدہ خود لشکر
در آمد زمان خود را بخدمت سیتا فرستادہ گفت کہ را و ن تباہ کار ستر است
خود یافت امر و وقت شادی است

انہا بموجب فرمودہ بیکیمن سینا را غسل دادہ بہ زین لباس فاخرہ آراستند
بعد آن بیکیمن و سکر و بچا و سینا را بردوش گرفته بجای دست رام چند آوردند
رام چند چون نظر کردند در گمان شدہ بجا طر آوردند کہ تا امتحان او تمام
بجائے در نیارم برو بہ سینا کرد و گفت کہ مرا بوجہ بر تو اعتماد شود کہ بہ آتش
سوزان در آمدہ سلامت بیرون آئی سیتا قبول نمودہ گفت کہ از چوب
صندل و عود و تودہ تودہ زودہ آتش عظیم افروختند و سیتا بخوبی و خوشدلی

به آتش درآمد چون پاکیزه روزگار بود آتش بر دگستان شد و دیدند که در میان
آتش شخصی نهایت زیان نشته است سیتا را در آغوش گرفته گویند که آن
تمثال صورت آتش بود

و قتی که رام چند روز را او شد بزبان آید گفت که این دختر پاک مادر را دانسته
نخاند خود میری تا بنای عالم است این چنین معصومه در عرصه روزگار نیامده
درین عرصه دیوته حاضر شده ستایش کرده گفتند که بقدرت نیروی خود
ما را از سران تپاه کارماندی بجهت عصمت سیتا گواهی داده گفتند هر خواهش
که داری از ما بخواه

رام چند فرمود که در بنو را ون و اندر جیت بسیار سپاه سگر و دیو بهیلت
نهاده اگر این خبر بزبان ایشان رسد بقیه عمر در غم و کلفت بگذرانند چنان
باید کرد که جمیع آنها زنده شده بن و فرزند خود رسند دیوته با باران آبجیات
میآیدند و از آن آب حیات بوزنه تا که سرخواب نیستی داشتند تمامی زنده
گشتند و فرماید برکت میدهند و هر یک شخصی که در وقت کار زار هر زبان که
داشتند بهمان گفتار گویان بودند

رام چند دیوته با را در خدمت نموده صحبت عشرت و نشاط با سیتا در گرفت
و یک روز در آنجا گذرانیده به بیسکهین فرمود که مدت چهارده سال منقضی شده
حالا پدای خود روانه باید شد

او ارايه که راون داند چيت از کتير آورده بودند چيست رام چند آورد و گفت
که خاصيت اين ارايه است اگر تمام عالم بران سوار شوند جايد دور راه رفتن
يرق کردار است

چون رام چند به پيگين راجا نشين راون ساخته بود ميخواست که او را در شهر
لنگازد و او از اعتقاد درست قبول اين معني نه نموده با سگر بود جمع بوزنه ها
بر ارايه سوار شدند رام چند در رانها در راه بميدان مبارزت رسيد و رؤيه
که کتير کړن داند چيت در راون را کشته بودند به سبتاي نمود و تفصيل و
را اظهاري ميکرد

چون به سبت بندر ميشير رسيدند به لچمين فرمود که صلاح کار در نشت که گذر
خلایق بران نباشد از ته جا شکسته راه رسد و نمايند لچمين بگوشت کمان به
طريق جعل آورد

بعد از ان بخانه سبوتر کتير که مرشد راجه حيرت بود رسيدند او به افراز حرام
تخته رز نگار براس نشت آورد و فرشتها به رنکار رنگ انداخته جمع
لوازم عيش و عشرت مهيا گردانيد و در زمانیکه رام چند در لباس تجرد بود نصيب
او از سبوتها به صحرا تر غيب داده بود و دين و فتن هم را چنبد و گفت
که اگر چه ايام خزان است اما سگر بود و شکر بان او به ننگام جنگ آزاره
بسيار کشيده اند ضيافت انها بايد نمود که تلافي ايام محنت شود و سبوتر حرام

قدرت کل بود جهان تصرفی بکار برد که در غیر موسم درختان از سیوه پیا لیده
 بخته تا در ظاهر شده همه با تناول فرمودند
 بعد از آن سگرو را بالشکر خست نموده شب بخوری گذرانیدند و وقت صبح
 نزد یک شهر خود رسیدند

منوشت را نزد بهرت برادر خود فرستاده از آمدن آگاه ساخت بهرت خبر
 یافته شخصیت و خجست در لباس فقیران و دخیلین رام چند بر سر نهاده بخت
 رسید ایشان از دیدن برادر که راز ترا شده بود عجب گریه کردید گفت که ترا چه
 باعث بود که چنین کلفت بخود قرار دای بحال بابا بستی که بفرموده پدر بر گزار
 این جفا و آزار کشیدم

بعد آن در شهر در آمده و مادران را قدم بوسی کرد با استصواب اعیان مملکت
 از خطیر سلطنت را قبول نموده قایم مقام پدر شد و بهیچین و سگرو را خست
 کرده در جمیع مهابت ایشان را سطلق العنان ساخت و برادران نیز از
 خدمت سلطنت و فرمانروائی رام چند خوشوقت بوده خدمات پسندیده
 بنقدیم رسانیدند

چون روزگار بر این برآمد روزی رام چند خوشوقت شده با برادران
 و اعیان مملکت صحبت داشته از عدل و ظلم خود سخن کرد و تنیک و بد را
 بی پرسید هر نام که از مخصوصان بود بجز من رسانید که جهانیان از

سحرک تو بشادی سیکند زاندا اما سخن مرد می در باره تو چنین است که با وجود اینهمه
 خیر عجب است که سیادت و سلال در خانه مردان بوده باز پنجو آورد از استماع
 این سخن عکس شده به لچمین فرمود کار سے باید کرد که مظن دور گرد و سنیار اسجرا
 بالیک کمینر باید برد و ازین مقدمه سنیار وقف نشود لچمین رجال سنیار
 سیکرست و بر چند سنیار سبب خزان و ملال می پرسید غلام نمیکرد
 و قنیکه سنیار رسید به سنیار حقیقت حال باز فرمود سنیار از ملال بهیوش شده
 از بالا سے ارا به بر زمین افتاد و گفت که اگر صلاح کار و دستکاری ایشان
 در انت پیچ وجه مرا از ان گرانای خاطر نیست که مضیبت با چنین است
 گویند و قنیکه سنیار سنیار رسید بهت ماه حمل و شست در ان صحرا
 بالیک دیده اورا با غار از چانه آورد و نیرمان خود و کمینر ان دیگر گفت
 که خدمت سنیار اسعادت خود داشته از رضا سے او بیرون نباشند
 و قنیکه لچمین بکلازست رام چند رسید دید که از منافقت و مهاجرت
 سنیار طعام نچیز و و سیکرید لچمین را پیش طلبیده فرمود
 و کمینر پیشینان خوانده ام که بسیار سے بادشاهان بمقتضای لبت
 که احیاناً تقصیر فرود گذشتنی از ایشان در امور ملکی صادر شده سخن
 و سزاوار عفویت کار ساز حقیقی گشته اند
 چنانچه درست حکم برک نام راجه بود که همواره خدا پرستی شعار خود داشته

بیشتر اوقات خود را صرف انجانی می نمود این عمل را باعث نجات
 میدانست و بمرتبه صاحب خیرات بود که یک لکبه بادگاو شیردار با خبا
 رزین بر برهمنان قسمت میفرمود گویند که روزی گاوس که بر برهمن
 بود در بختی به گاوانی که بر کار راجه تعلق داشت و هنوز قسمت نشده بود
 در آمد هیچ کس بر آن اطلاع نداشت چون روز دیگر یک لکبه بادگاو بدستور
 معهود و عطا فرمود آن گاوس که از آن بر برهمن بود سهواً بر برهمن دیگر رسید
 آن بر برهمن گاو خود را شناخته باو دعوی کرد و نزاع و محافضه در میان
 ایشان بوقوع آمد هر کدام آن گاو را بخود استیلا میکرد این مناقشه بر راجه
 راجه دریافت که بعضی راضی نمیشود خاطر برادر بدو داشته از دوس
 ملائمت بر برهمن که دعوی گاومیکرد گفت عوض آن بگیر بر برهمن قبول
 این یعنی نکرد و خشم در آمد و عاصی بدو نشان راجه کرد که از تو قلمونی بعد این
 روزگار آنچنان گرداند که بفالک گرگشت شوی از انقدر فروگرد اشتنی که از راجه
 واقع شد تا آخر دوایر جنگ که هنگام ظهور کشن است بهمان وجود در غدا
 خواهد بود چون کشن بر و نظر اندازد از علایق جسمانی دارسته از مقر بان الهی گردد
 بهین کوشش و مبارزه آن جهت است که از عذاب معصیت بزدان ایم
 تا عاقبت بخیر باشد

چنانچه رام چند رعبادت الهی مصروف شد و کار سلطنت بطور نیابت به
 لکهن

تقریض کرد لچمین مخاطلات و مہیات و نیوی ^{چند} بگرام ہر ساند

روزے سگے مجروح بدروزہ لچمین آدہ گفت از ظلم و بیدادی کہ بحال من
 راہ یافتہ بغیر رام چند رہد بگرے نیکویم لچمین بکازست برادر رسیده گفت
 کہ سگے مجروح بدروزہ ای آدہ التماس حضور دارد رام چند را و را طلبیدہ از
 حقیقت او پرسید گفت با آنکہ خلقت مادرین نشاء وجود است اما در یگی
 کہ نصیب من است مردم از من گریزان اند در راہ اند وقت مسدود گردانیدہ
 کہ سحر یک از جہانیان مرا بخانہ خود راہ نمیدہد لاچار بگوشت سکونت اختیار
 نمودہ ہر سنجے بے آنکہ تقصیر از من ظاہر شود حربہ کہ بدست داشت برین زد
 سر را مجروح گردانید و آن بر زمین برست بودہ است کہ بگلین اوقات
 را بہ پیشش معبود حقیقی میکشاند

رام چند را آن بر زمین را طلبیدہ پیشش نمود جواب داد کہ مدار کار من بگدائی
 و دیروزہ است روزے بوقت سحر غسل کردہ برای قوت مادر و پدر
 خود و در براہ داشتم دیدم کہ سگے بر سر راہ است ہر چند گفتم کہ از سر راہ من
 دور شو او دور نشد لہذا از خشم چوبے براو زدم تا از انجا در گذشت و
 مقصد آوردم

رام چند فرمود کہ پیشتر خرابی جہانیان از غصہ است اینقدر آزارے
 کہ بر سگے بیچارہ نمود کہ او سجانہ روز شمار عبادت و ریاضت چندین سالہ را

درمیزان اعتبار نمیشد

بر همین چون از اینر شناسی بهره تمام داشت بتقصیر خود اعتراف نموده گفت
که دارسیدان بخوار خلائق بذات قدسی صفات متعلق است مراد و خور
امرے که بظهور آمده در همین نشاند وجود سزاے مقرر باید گردانید تا سبب
نجات و نیکواری من باشد

رام چند بد انشوران امر نمود که موافق کتب بر او سیاسته مقرر باید فرمود این
گفتند که این تقصیر مردوست و در این چنین مراضی که بشیر سزاے نمی بینیم
رام چند از آنها را و گردانیده از ان سگ پرسید که باین شخص چه باید کرد
جواب داد در تلاخی از اری که بمن رسیده این قدر سزاے اوست
که حاکم حصار کلنجر فرمانید رام چند بهمان ساعت بر همین را کلنجر نامزد فرمود
اعیان مملکت ازین سخن متحیر شده پرسیدند که آنچه قسم سیاسته است که مرد
گداے را از مال دینوی بے نیاز گردانیده راجه کلنجر فرمانید رام چند که از
انجام کار وقت بود فرمود که کیفیت از و باید پرسید چون از سگ استفاد
نمودند جواب داد که در زمان گذشته حکومت کلنجر دتے تعلقی بمن داشت
اما بواسطه که احوال و خزاین راجه بایں را اسفوت شده بودم
از همان دبال بهاراج مرا باین وجود جنیت گرفتار ساخت هر چه در ان
قالب از روزگار واقع شد بر صفتی خاطر که داشتم درین نشاند وجود از من فراموش

نشده شنیده ام که در تریا جگ بمجور اند که رام چند نظر بر من اندازد ازین
 غالب رهایی یابم الحال وقت نجات من رسیده اگر آن بر همین درین وقت
 که راجه کلنچر شده تصرفی در اموال و خزاین گذشتهها نماید عاقبت روزگار
 نجاتی در آید و همان بیند که دیده ام

القصه روز دیگر که پیشتر ان بخدمت رام چند آمده گفتند که در شهر بدو پور که
 آباد کرده بدو نام راکشس است و درین آوان بمتبر استهوار دارد
 و لون نام راکشس حاکم و فرمان روا شهر مذکور است بمرتبه بدو کردار است
 که که پیشتر ان دو یوتیه را از بر اس او عبادت نمیتواند کرد و صلاح این کار بذات
 قدسی صفات و ائمه است نوسعه باید نمود که سر او بکفایت رسد

رام چند قبول نموده از هر یک اعیان دولت خود را می پرسید که این خدمت
 از دست که بر آید چون لون از او اسے روزگار بدو بچکس تاب مقادست او
 نداشت لاچار ام خطیر شبنم گن برادر خود رام چند سپرد نمود

او قبول نموده گفت که چون مدت چهارده سال برادران بخدمت بکلفت گذرانیده
 اند این خدمت را العبد من باید فرمود رام چند زبان بترجیب او کشیده
 گفت که قوت و قدرت لون بمرتبه کمال است و نیزه دارد که از مهابدو
 به بدوش رسیده بود بعد ان در تصرف او است انچنان نیزه دو تادرد
 او باشد که بچکس بر بلاک او قادر نباشد و همان نیزه ماند تا نام راجه که

تمام روی زمین در تصرف او بود و بهیلاک رسانیده آن نیزه را از خود جدا
نماد و در آن وقت از دوحار به بنجانی که نیزه مهیا بود بدست گذاشته باشد
الحال بخیریت روانه شو چون کار او با انجام رسد آن شهر تعلق بنو خواهد داشت
و برادران دیگر را اصلا در آن شهر مدخل نباشد

شهرنگن قطع منازل نموده نزدیک رسید که پیشتر آن گفتند که لئون بر روز
بمقصد سکار از خانه برآمده قوم و حیوانات بسیار را سبک و همه را رها
بدوش گرفته بوقت نیمه روز بخانه مر اجبت می نماید و آن نیزه مهیا بود و همراهی بر
سرا راه او گرفته و قتی که از صحرا برگردد و بهیلاک باید رسانید

شهرنگن صلاح جنگ پوشیده بر در خانه او انتظار می کشید چون لئون
برگشته بخانه رسید دید که شخصی جنگ آور بر آریه سوار شده ایستاده است پرسید
که تو چه کسی و چه مقصد داری جواب داد شهرنگن برادر خود رام چند رام
لئون گفت که اے تبه روزگار اگر حیات سنجوایی ازین خیال محال بگذر
که ترا در پیش من اعتباری نیست بیک ضرب رو بهیلاک نمی بردنیک
راون خواهر زاده من بود قوت و قدرت من از تو زیاده بوده است اگر از
نیزه کارزار رام چند رام را خبر میکردی یقین که حالت او بدین خرابی نمیکشید
بلکه قضیه بر عکس می بود و خانمان رام چند بر برهم میزدیم بعد از گفت و شنود
در خواست جنگ نموده لئون سکار از دوش خود بیاخت و دست پستیر او

کشته و اگر چه جریه با خود داشت اما کوه و درخت را برکنده و برسد به تخت
 شهنشیرگن از قدرت و تصرفی که داشت آن کوه و درختان را
 بضرپ نیزه پاره پاره میکرد و لون را زخمی ساخت و لون از نهایت
 خشم کوه را از بیخ و بن برکنده بقوت تمام بر شهنشیرگن زد و کیهنوش
 شده از آریه بر زمین افتاد و لون شهنشیرگن را بدین حال دیده تصور نمود
 که روی پهلایک نهاد و سکار را بر دوش گرفته مینخواست که بجان او را بد باز شهنشیر
 بجال آید همان تیر که از رام چند گرفته بود بجان کمان در آورده فریاد
 بر آورد و لون باز سکار را از دوش افکند و روبه جنگ آورده شهنشیرگن را
 تیر کار لون بکفایت رسانید و در آن ساعت دویون با ازشای و سرور گل
 و در با حصین بر شهنشیرگن ریختند

گویند و فتنه که میاد و لون نیزه را به پدر لون داده فرموده بود که هرگاه که کشتل تو
 از عالم برفت نیزه نزد من خواهد آمد بنظر مان سری مبارج بعد از کشته شدن
 آن نیزه از نظر غایب شد
 شهنشیرگن بفرموده رام چند شهنشیر را و آن ملک را آبا و ساخته بخت
 بر آورد آمد

رام چند چون دید هر قدر که بداند کشتن و سرکش بود و روی پهلایک رسانیده
 و خلایق در نهایت سست و زفایت است خواست که شروع

جگ اسمیده نماید این جگ را شخصی بعلل تواند آورد که در قوت و قدرت
 سر آمد سلطانین روزگار باشد و آن چنان است که اسپ یوز را یعنی
 سفید که ستم او بزرگ طلا و دُم بزرگ سرخ و بال و تشنه سفید در پیشانی
 باشد این مضمون را بر صفحہ طلا مینویسند هر که از روز آوران روزگار فاد و پر نگاه
 داشتن این اسپ باشد نگاهدار و او را چندین قسم مغلطه است و آن گونه
 را بر سر اسپ بنهند و مکر عظیم همراه نمایند و در جمیع ولایت بگردانند و این
 آئینا اگر راجه و پادشاه از جگ اسمیده خبر یافته آن اسپ را بپزند
 و بجنگ پیش آید آنها را مغلوب ساخته اسپ را بگریزد و جگ را
 بانجام رسانند اگر قضیه منعکس شود جگ میسر نگردد

چون رام چند رخو است که شروع در جگ اسمیده نماید آن کار بی وجود
 حرم که محرم است صورت نمیدانست سیتا را در صحرا بی بالهیک
 انداخته بود فرمود که از طلا مثال سیتا را است کرده و اسباب سیرش
 را آماده ساختند

آنگاه صفحہ طلا را بر پیشانی اسپ بسته شهنشگون را با سپاه فراوان با طرا
 عالم نامزد فرمود

گویند چون بالهیک را همیشه سیتا را حامله بخانه خود آورد و دو فرزند تولد
 شد که یکی را نام لود و دیگر را کش بود و فتنه کسین مشهور رسیدند بخند

بالملیک بدر نے اقسام علوم و ادب ملوک و ملوک تحصیل نمونہ
 زمانیکہ آن اسپ رام چندر بجانب نبل کہ صحرا سے بالملیک بود آمد
 آن ہر دو برادر ملا خطہ از ان سپاہ بجا طیراہ ندادہ آن اسپ را کہ پیش
 لشکر سے می آمد گرفتند و جنگ سخت با شہر گن و سپاہ رام چندر پوشتہ
 خرمین سستی بسیار سے از انہا بر باد و دوشہ شہر گن نیز از پاسے درآمد
 رام چندر خبر یافتہ بالجہمین و بہرت و لشکر بیکران جنگ ہر دو برادر کہ مخفی
 فرزندان او بودند روان شد و بمیدان مبارزت رسیدہ آن ہر دو برادر
 خواہان جنگ را دید و از غایت ترحم و شفقت دست بر کار زار ایشان
 نمیکشاد و از اصل و نسل کیفیت ایشان سے پرسید
 آن ہر دو برادر خواہان جنگ و خبر دہودہ سے گفتند کہ از ترس و ہراس تمام
 عذر و تلبیس آمد سے و ایشان غافل از ان کہ شفقت و مہربانی ہدی
 بے اختیار اور ابا بن وادی سے آورد و از غرض آن ہر دو برادر جنگ قتال
 بسیار نمودہ رام چندر و لچھمین و بہرت را با لشکر و سپاہ بیکران از پا دہ آوردند
 و ہنوت از کمال غربت و بچاگی بہت بوزنہ خرد گشتہ و فکر داشتہ
 رام چندر بود آن دو برادر تلخ و مسرور رام چندر و انگشتی دست اور اگر
 بوزنہ را بچہیت تماشا بگوشہ کمان بستہ بجا نہ آورد
 چون سینا دید کہ خرد گشتہ سے آئند لشکر افتاد و کیفیت واقعات را

از سنوت پرسید سنوت آنچه روید و بود اظہار نموده گفت کارزار سے
 کہ این دو برادر کجا برده اند تا بنا کے عالم است نام ایشان بر صفحہ روزگار
 خواهد ماند نمیدانم کہ ظہور این دو برج دولت و سعادت از کدام مطلع است
 سینا از شنیدن این خبر فریاد و فغان برداشت روئے خود بنیاز حق
 و جفا میخراشید بعد از آن مادر سپهران فرار داد کہ از فراق عزیزان خود را بائش
 سوز و توده توده سهمیه فرام آورده میجو است کہ در خرمن سستی خود آتش فراق
 درین آتش بالمشیک کہ پیشتر بر آن حال وقعت شدہ تسلی خاطر خرن
 سینا نموده گفت پروردگار از نیت و دست شما این جمیع گمشکان را
 زندہ خواهد نمود فی الحال رجوع بیاطن کرده آن چنان نصرے کر کہ راجد
 و چہمین و بہر ت و شہر گن بان کہ زندہ گستہ جان تازه یافتہ کہ گویا از
 خواب برخاستہ اند

بالمیک آن اسپ را نزد رام چند آورده اعزاز و احترام بسیار نمود
 رام چند گفت میجو اہم کہ حقیقت ہر دو سپہر من ظاہر شود کہ پیشتر فرمود کہ الحال
 اسپ را اگر نتہ جگ را با نصرام باید رسانید بعد از آن بحضور آورده حقیقت
 احوال ایشان را خاطر نشان خواہم کرد

رام چند با اسپ و سپاہ بہار السلطنت آمدہ شروع در جگ نمود
 بالمیک سوانح احوال سینا و تولد فرزندان را منقولہ گردانیدہ و بیان دو

آسوخسته داد و پیش رام چند آوردان واقعات را بسیار و آواز خوش از ابتدا و
تا انتها گوشه زد و پند نمود

رام چند روانست که فرزندان من اند بقیقت پیری و ریافت و بیان پر کشت
فرمود که بجهت جنگ تملی سیتا از خلاص است کرده بودیم و نمیدانستیم
که از پس پرده تقدیر این چنین کار بخواهد آمد الحال صلاح وقت نیست
که سیتا از زمین جنگ آری

بالمیک سیتا را خبر دست رام چند رسانید
بعد از چند روز رام چند به سیتا گفت که مرتبه دیگر امتحان باید کرد اگر بار از
اتش بیرون آئی بحجبت خاطر این جنگ با نظر ام سام
سیتا ازین سخن آزرده گشت و گفت که هنوز گمان بد در شان من دارند
بعد ازین بجهت است که پروردگار را در دنیا بشناسم

چون سالین مذکور شد که مظهر سیتا از زمین بود بجهان قسم روستی بر زمین آورده
گفت که اے مادر مدتی است که از روزگار بجان آمده ام خود شکافته جا
ماندن بمن نما بجز گفتن سخن زمین بر خود شکافت و سیتا از نهایت غم
و غصه در زمین درآمد

رام چند تخییر شده دست بقبضه کمان کرده خواست که تیر به زمین زده
بانتقام سیتا آن چنان شورشی بطبقات زمین در اندازد که سیتا را از

خود بران اظہار دین اشارہ بالملک دستکش گرفت کہ پیش ازین
شخصت پر ارسال افعالے داعیائے کہ از تو بوجود آید بقلم آورده ام نہایت
احوال میں است

رام چند گھنٹہ گزشتہ رات موافق تقدیر ازین دانستہ کمان را از دست بیاورد
دست پانزدہ ہزار سال بداد و دوش بہ فرمان فرمائی گذرانیدہ بالجہنم
بہرست و شہر ہنگن بدربار سترگی اور آمد و رو سے بمصوبہ حقیقی آورده از
نظر خلعت غایب شد

فصل ششم کرشن اوتار

کرشن اوتار کہ بزرگترین اوتار است آن چنان است کہ ہر تاجہ در ملک کہ
سابقہ تجلی از احوال انہا نہ گزشتہ گویند در مرتبہ دوم با مرید و غارت
وینہ بصورت راون رنگینہ کرن اور چون ان پروردگار در نیر و کار را
رام چند اوجہاں در گذشتہ بایز و فنی دعا سے رکھیں مرتبہ سہم چنانہ
اور گزین کہ راجہ ذی شوکت و شہر منہا پاسے تخت او بود تولد یکے
کہ ہر ملک راون باشد رو سے داد و بعدہ گنہہ کرن نیز و خانہ راجہ کو
کہ فراتر از اسے شہر اجاگر بودہ بظہر آند دین نئے و اور ایصال ہو موم گردانہ
وران روزگار چون بر شہرے و بلکہ در تصرف راجہ سے کرشن
و خود را سے بود زمین از ظلم و تعدی انہا پناہ بہر جا آوردہ کہ انہا سے

